

177

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ROMULUS BĂRBULESCU — GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

****

ÎNTÎLNIRE CU JULES VERNE ȘI H. G. WELS

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

ROMULUS BĂRBULESCU – GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

Întîlnire cu Jules Verne și H. G. Wells

Coperta - desen : DUMITRU IONESCU

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
Anul VIII – Nr. 177 – 1 aprilie 1962

Cititorii au cuvîntul

Acum cîțiva ani, cînd a apărut Colecția, eram în școala elementară. Întîmplător, citind primele fascicule pe care le procurase tatăl meu, am fost pasionat de povestirile publicate și astfel am devenit cititor al Colecției.

Marea greșeală pe care am făcut-o a fost că nu m-am abonat chiar atunci și-mi aduc și acum aminte cum așteptam cu nerăbdare apariția unei broșuri întîrziate. Apoi, după ce am terminat clasa a VII-a, am devenit elev al Liceului militar „Dimitrie Cantemir". iar apoi am continuat studiile la Liceul militar „Ștefan cel Mare" din Cîmpulung-Moldovenesc.

O dată cu aceasta, procurarea broșurilor a rămas în grija părinților mei și am reușit să le am pe toate, pînă la ultimul număr. Trebuie să știți că datorită sfatului dv. mi-am procurat și broșura care-mi lipsea și în același timp am luat hotărîrea de a mă abona. Eu sînt în clasa a X-a. La noi în liceu există o bibliotecă și o sală de lectură, dotate cu cărți din cele mai diferite domenii. Aici se găsesc și multe dintre broșurile Colecției, pe care elevii le citesc cu interes.

Unii elevi sînt abonați. Eu însă, făcînd parte din activul cultural al clasei a X-a A (trebuie să știți că e o clasă fruntașă pe liceu), am să caut să organizez împreună cu colegii mei recenzii ale diferitelor lucrări de anticipație apărute în Colecție și să atrag cît mai mulți elevi să citească povestirile și să se aboneze la publicația dv.

Ca elev al liceului militar, mă pasionează muzica, șahul, atletismul și în general caut să desfășor o activitate multilaterală. Eu vreau (nu știu dacă voi reuși) să urmez școala de aviație, deoarece aceasta îmi place foarte mult și ca atare studiez cu consecvență materiile adecvate.

Am să vă scriu într-un viitor apropiat despre ceea ce mi-am propus să realizez în legătură cu Colecția „Povestiri științifico-fantastice".

ION PETRE

Vă scriu pentru prima oară. Am citit absolut toate fasciculele Colecției, de la nr. 1 pînă la nr. 172. Mi-au plăcut îndeosebi „Uraniu", „Sfîrșitul orașului subteran", „Nebuloasa din Andromeda", „Paradoxala aventură", „O iubire din anul 41042", „Atentat în infraroșu", „Pasărea de piatră" și toate povestirile semnate de Anatoli Dneprov. mai ales „Ecuațiile lui Maxwell" și „Factorul timp".

Sînt elev în clasa a VII-a și mă atrage biologia. De aceea îmi plac foarte mult lucrările care tratează teme legate de biologia viitorului.

Sînt abonat la Colecție. Aș dori ca broșurile să apară săptămînal și să fie publicate cît mai multe povestiri cu teme biologice.

SUCIU IOAN

București

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Anul 2196. O explozie vulcanică nimicitoare izbucneşte în apropierea Marelui Cerc de Foc din Pacific. Seismologul Atan Along, trimis să studieze la faţa locului neobişnuitul fenomen submarin, piere acoperit de lavă. El mai reuşeşte să salveze materialul ştiinţific cules.

Au trecut 58 de ani.

Tehnomecanicul Mircea Vrej primeşte o veste neaşteptată. Naturalistul şi telecinereporterul Su Mima, prietenul său, îl anunţă că abisoscaful „Constelaţia II" va porni cu două luni mai devreme să cerceteze lanţul vulcanic submarin „Constelaţia din ape".

Mircea, care se pregătise de mult timp să participe la această expediţie, încearcă să obţină o întrevedere cu ilustrul oceanolog Igor Svetloum — supranumit „Stăpînul stihiilor" —, pentru a-i solicita primirea în rîndurile echipajului condus de el.

La începutul întîlnirii, care are loc în staţia plutitoare „Pacific VII", Mircea Vrej vizionează cinedocumentarul creat de Atan Along înainte de a pieri. Apoi asistă la o experienţă cu nişte microorganisme necunoscute pînă atunci de ştiinţă, aduse din zona „Constelaţiei din ape".

„Stăpînul stihiilor" intenţiona să-l primească pe Mircea în echipaj. Totuşi îl supune unor examene ciudate, dorind să-i verifice cunoştinţele. Cu această ocazie, Vrej îi prezintă bătrînului oceanolog teleultrasonul, aparat cu ajutorul căruia se poate stabili legătura cu suprafaţa în timpul cercetărilor abisale. În schimb, Svetloum îi comunică lui Mircea noi date asupra ultimului mesaj trimis de expediţia anterioară, „Constelaţia I", care dispăruse.

Într-un articol ştiinţific, Su Mima subliniază ciudăţeniile „Constelaţiei din ape". Aflăm astfel că ultrasunetele emise de vulcani dezagregă orice corp ce intră în zona lor de acţiune. Cercetătorii dispun însă de o carcasă protectoare din oberoniu — metal descoperit recent şi care reflectă vibraţiile.

Mircea Vrej este numit în cele din urmă pilot al „Constelaţiei II" şi o dată cu el mai este ales în echipaj şi Su Mima,

ca naturalist și cineast subacvatic. Noul pilot face cunoștință cu ceilalți membri ai expediției : geofizicianul și gravimetristul Arno Patterini, medicul și cosmobiologul Nyass Umbo și vulcanologul Doina Lan.

Abisoscaful „Constelația II" își începe cercetările suboceanice. Su Mima, care în timpul liber e un pasionat vînător subacvatic, luptă cu un monstru abisal necunoscut.

E vizitată apoi peștera cristalelor care fusese semnalată de prima expediție. Aici se descoperă un misterios oraș părăsit. Doina și Igor Svetloum speră să găsească urmele „Constelației I", din echipajul căreia făcuseră parte George Lan, fratele Doinei, și Inna, fiica oceanologului.

Abisoscaful ajunge deasupra lanțului vulcanic, înfruntînd pericole neașteptate. Se constată că, în loc de magmă, craterul este acoperit cu un strat de bacterii care emit ultrasunetele. Echipajul hotărăște continuarea cercetărilor. După străbaterea pragului bacterian, nava este avariată și pierde legătura cu suprafața. Aparatul mai trece de încă două praguri de microorganisme, după care se oprește pe fundul unei fose stranii.

Aici îi întîmpină George Lan, fratele Doinei. El îi conduce mai jos, într-o lume uluitoare, populată de o faună și de o floră luxuriantă.

(Urmare din numărul trecut)

PARTEA A II-a

CAPITOLUL XI

Focul adîncurilor

Acvamobilul coti la stînga, spre penultima terasă, trecînd încet pe sub o boltă arcuită, de alge roșii. În fața lor se deschidea un luminiș larg, în mijlocul căruia se ridica un cristal albastru, înalt cît o clădire cu patru etaje. Trepte largi coborau într-o pantă lină.

Deveniră deodată foarte atenți ; se auzea un bolborosit îndepărtat, ca și cînd clocotea ceva departe, sub pămînt.

Oprind mașina, Lan îi invită să urce spre clădire. Derutați de avalanșa surprizelor, abisonauții nu mai întrebară nimic. Se mișcau greoi. Sprinten și întinerit parcă, George se grăbi să le deschidă ușa vilei.

— De cînd am sosit aici, explică el, am reușit să ne amenajăm această clădire, în interiorul căreia nu există apă și unde putem trăi într-un mediu aerian, ca la suprafață !

În acest timp, pătrunseră pe rînd în camera-ecluză, iar după dispariția apei își scoaseră căștile.

În încăperea alăturată se găseau doi bărbați și o tînără fată blondă. La vederea noilor sosiți, ea făcu un salt, își deschise brațele și strigă cu glas tremurat:

— Tată!

Se pierdu la pieptul lui Igor Svetloum. Acesta nu știa ce să facă mai întîi: să-i mîngîie părul mătăsos, auriu, să-i sărute ochii mari, albaștri, fruntea înaltă sau gura cu buze roșii, tremurînde. Nu găsi puteri să facă ceva din toate acestea. Șopti duios, legănîndu-și fata în brațe:

— Inna...

*

— Sinii Teci și Hans Aal! strigă Mircea, recunoscîndu-i pe cei doi bărbați care intraseră în încăpere.

Sinii Teci, conducătorul primei expediții, le strînse mîna tuturora, cu o bucurie nestăvilită. Apoi îi îmbrățișă iar, pe rînd, fără să spună un cuvînt. Numai mineralogul Hans Aal rămase nemișcat, privindu-i absent parcă, deși în ochi i se adunase toată lumina prieteniei.

— Hans! Ce-i cu tine? strigă Sinii Teci.

Aal își reveni imediat și alergă la noii sosiți, strîngîndu-le mîinile pînă la durere.

— Iertați-mă! Am avut un moment de buimăceală, un fel de amnezie psihică. De la ultima explozie am o durere de cap insuportabilă. Ceva foarte curios! Imediat după explozie...

George Lan, medicul „Constelației I", se repezi la el, privindu-l cu atenție.

— Nu-i nimic, nu-i nimic! se apără Aal. O oboseală trecătoare!

— Iar eu te sfătuiesc să treci imediat la somn și... cred că Nyass Umbo ar putea să te consulte și el.

— Despre ce explozie este vorba? întrebă Igor Svetloum, încercînd să spargă atmosfera creată de această întîmplare. După chipul lui George Lan, cazul era mai grav decît i se păruse.

— O explozie vulcanică! răspunse Sinii Teci. A avut loc acum trei săptămîni. De altfel este prima, din vremuri imemoriale!

— Îmi îngăduiți să vă întreb dacă ați aflat timpul după metoda Patterini-Krause?

Această întrebare pusă în glumă de autorul metodei stîrni rîsul lui George Lan.

— Dragă prietene, spuse Sinii Teci geofizicianului, nu metoda al cărei coautor ești l-a făcut pe George să rîdă, ci figura pe care o vei avea cînd ai să afli cît de simplu am procedat la calcularea timpului scurs pînă la această explozie, fără a folosi totuși metoda voastră.

— Mă faci curios în cel mai înalt grad!
— Vei înțelege în curînd, îl liniști Sinii Teci. Dar în timp ce lucram pentru a stăvili erupția magmei, Hans Aal s-a aflat într-o situație grea. Nu știu dacă soluțiile toxice prea concentrate apărute în urma exploziei vulcanice nu i-au pricinuit anumite tulburări. Sper totuși că nu-i nimic serios...
Sinii Teci se întrerupse, ascultînd atent. Bolborositul acela înfundat pe care-l auziseră la sosire, devenise tot mai puternic.
— Dar ce se întîmplă? întrebă Svetloum.
Hans nu mai apucă să răspundă. O bubuitură prelungă îi făcu să tresară. Undele seismice loviră imediat vila în care se aflau. Hans părăsi camera, revenind după scurt timp, alarmat:
— Prieteni, sîntem chemați iar să ajutăm cît ne stă în putință la oprirea lavei care a pătruns din nou prin explozie la nord-nord-est. Ne cerem iertare că trebuie...
— Nici o iertare, strigă Igor Svetloum. Mergem și noi!
Toți cei prezenți se îndreptară spre camera-ecluză.

Cele două acvamobile înaintau cu repeziciune. „Orașul Cristalelor", cum îl numise spontan Su Mima, defilă rapid pe sub ei.
— Acest oraș se numește Lonlun! spuse Sinii Teci, și tăcu, ca și cînd explicase totul.
— Seamănă uimitor cu „orașul mort" din peștera cristalelor! șopti Nyass Umbo.
— Putem spune deci că locuitorii peșterii s-au retras aici, lansă o ipoteză Mircea Vrej.
— Locuitorii ei? Care locuitori? Nu se văd! interveni Doina.
— După părerea mea, această civilizație nu poartă amprente... terestre!
— Ce vrei să spui, Patterini? întrebă Igor Svetloum.
— Ceva foarte simplu: nu seamănă cu nici una dintre civilizațiile pămîntului!
Se așternu o liniște adîncă. Erau prea uimiți ca să mai poată vorbi. Dar Sinii Teci, ca și George Lan, părea că nu observă nimic!

Cîteva sclipiri policrome, și totul rămase în urmă. Terasa de deasupra incintei unde se aflau părea un tavan ornamentat cu alge unduitoare.
Atenția le-a fost atrasă de cele două șiruri lungi de aparate ce se apropiau cu viteză. În primul moment nu observară decît spirele strălucitoare și negre din pupa fiecărui aparat și cele două dîre subțiri de bule portocalii care se difuzau imediat în apă. Cu cît se apropiau însă, uimirea pămîntenilor abia sosiți creștea.

Prora ciudatelor vehicule era ovală și perfect transparentă. În cabine se zăreau tuburi mici, verzui. Corpul propriu-zis semăna cu o sferă ușor turtită prin mijlocul căreia trecea un cilindru albicios. În interiorul cilindrului existau două centre luminoase. Din fiecare aparat ieșeau înainte cîte două vergele subțiri ca două antene.

— Teleghidate, spuse scurt Arno Patterini, arătîndu-le cu mîna.

— Cine poate ști? răspunse Su Mima, zgîindu-se ca un copil la aparatele ce dispăreau. Aici este totul ireal, și totuși... Ei, poftim! Ai dreptate, Patterini! Caracteristicile geniului uman terestru au fost egalate dacă nu și depășite!

Toți își întoarseră privirile suprinși. Din urma lor, în grup compact, veneau cu repeziciune „pești" cu sclipiri metalice.

Cînd distanța s-a micșorat, observară antenele spiralate și scurte ce tremurau în spatele căștilor transparente, sub care se zăreau cu claritate aparatele destinate autoghidării.

— Pești-roboți! exclamă cineva.

Unii dintre roboți purtau pe spate cîte două tuburi verzi. Alții, baloane albe, strălucitoare.

— Ura, pentru cea mai înaltă formă de organizare a materiei terestre sau extraterestre! strigă Su Mima entuziast.

Fură repede depășiți.

— Parcă au cozile tăiate, mormăi naturalistul. Să fiu mîncat de viu dacă nu ne aflăm în fața celui mai uimitor fenomen pe care...

Nu-și termină gîndul care-l frămînta tot mai chinuitor.

— Foarte interesant, observă și Nyass Umbo.

Igor Svetloum, care cuprinsese umerii Innei, remarcă și el că se aflau într-o lume cu o civilizație înaintată.

— Asta-i bună! Dacă m-aș găsi acum în burta unei balene, aș fi mai liniștit, bodogăni iar Su Mima, trăgîndu-i un pumn ușor geofizicianului care-și pierduse glasul.

Doina și Mircea priveau în tăcere.

Deodată Su sări drept în picioare și încercă să strige ceva, arătînd cu mîna în spatele acvamobilului:

— Parcă-i o rachetă cosmică...

Nava se apropia fulgerător. Nu zăriră decît forma alungită, apoi sclipirea cîtorva lumini.

— Așadar, comentă Svetloum, aici există ființe din alte lumi.

Dar nu mai avură timp să-și pună alte întrebări și să emită ipoteze. În fața lor, învăluite într-o lumină orbitoare, soluții galbene, roșiatice, verzi se ridicau din cîteva puncte chiar pe fundul fosei.

În același moment, din aparatele căștilor, vocea lui Hans Aal se auzi clară și puternică:

— Prieteni, am ajuns!

Acvamobilele se opriră. El îi strînse în jurul său și adăugă :

— În urma unei explozii submarine, lava a pătruns aici, în lumea acestor ființe raționale. Trebuie să le oferim ajutorul nostru. Veți trece prin situații neobișnuite, pe care vi le vom explica însă ulterior. Costumele noastre speciale rezistă la presiuni și temperaturi mari.

Pătrundem în tunelul construit special după ultima explozie pentru a stăvili curgerea lavei. Mircea Vrej, Su Mima, Nyass Umbo și Arno Patterini trec sub comanda mea. Igor Svetloum și Doina Lan, rămîneți pe loc ! Transformați acvamobilele cu care am venit în posturi medicale. În cazul intoxicațiilor întrebuințați măștile speciale cu oxigen. Dacă vom avea accidente mai grave, Nyass Umbo ne va da ajutorul cuvenit.

Între timp, ceilalți dispăruseră într-un tunel destul de larg. Chiar și Inna — după ce șopti cîteva cuvinte bătrînului ei tată — pieri imediat în aceeași direcție.

Pe gura galeriei ieșeau soluții alburii. În jurul intrării, cîțiva roboți stăteau nemișcați. Fiecare automat se sprijinea pe trei vergele metalice. Aceste mașini purtau cîte o sferă din care țîșneau raze orbitoare de lumină.

Nava care-i depășise pe drum putea fi văzută puțin mai departe. Părea construită dintr-un singur cristal argintiu. Semăna cu o reptilă lungă așezată pe fundul apelor. Nici un om nu se găsea în interiorul ei.

Cînd ajunseră în apropierea intrării, cîteva ființe ciudate, îmbrăcate în costume și mai ciudate înotară spre Sinii Teci. Și atunci auziră prin intermediul translatorilor cibernetici primiți la vilă următoarea discuție :

— Intrați în tunel ? întrebă una dintre făpturi.

— Da, răspunse Sinii Teci. Vom face observații științifice și vom încerca să vă ajutăm.

— Deci o adevărată colaborare !

— Va fi deosebit de importantă pentru prietenii noștri abia sosiți. Vor avea de văzut și de învățat multe.

— Atenție la soluțiile toxice !...

Cele trei ființe se depărtară, înotînd foarte repede. Semănau cu niște oameni bizari, îmbrăcați în costume deopotrivă de ciudate. Dar lucrul cel mai surprinzător la ei erau căștile umplute cu apă ale costumelor.

Atunci Su Mima strigă din răsputeri, de parcă în clipa aceea găsise rezolvarea unei probleme care-i frămînta de mult pe toți :

— Ființe raționale subacvatice ! E clar ! Ființe raționale !... Asta-i !

— Da! Siderantropi!* ripostă Sinii Teci.

Nu-i răspunse nimeni. Toţi urmăreau aceleaşi extraordinare apariţii. Dar Teci zîmbi, şi nu le dădu răgazul să mai cugete:

— După mine!

În galeria ce se lărgea simţitor era lumină. Valurile alburii îi înconjurau din toate părţile. Temperatura crescuse îngrijorător. Mircea şi Su Mima, unul lîngă celălalt, se străduiau să se orienteze. Nyass Umbo şi Patterini, orbiţi de transpiraţie, îşi scuturau capetele cu îndărătnicie.

— În grota din faţa noastră ne oprim, se auzi vocea lui Sinii Teci. Luaţi cîte un rezervor verde! Vom pătrunde pe gangul lateral. După aproximativ o sută de metri, desfaceţi capacele rezervoarelor şi le lăsaţi acolo! Apoi vă întoarceţi. Lucraţi cu repeziciune! Sîntem înconjuraţi de gaze toxice emanate de lavă şi trecute în soluţie.

Un bolborosit ciudat abia se auzea. Bubuituri, trosnituri sinistre şi şuierături stridente se amestecau, se pierdeau, reveneau. Tunelul larg părea prea strîmt pentru aceste zgomote infernale. Făpturile acelea stranii treceau pe lîngă ei ca nişte umbre în viteză. Roboţii lucrau după un plan bine stabilit. Unii duceau în interior tuburile verzi şi scurte, luate de aparatele teleghidate, iar alţii dispăreau pe diferite galerii.

În sfîrşit ajunseră. Grota era luminată. Apa părea o soluţie lăptoasă. Se vedeau ca nişte siluete pierdute pe un perete alb. Respirau greu. Căldura devenise insuportabilă. Zgomotele din adîncuri erau ameninţătoare. Unii roboţi lăsau obiectele aduse. Alţii goneau cu tuburile verzi în alte direcţii.

— Aici! Aici! strigă Sinii Teci. Lucraţi repede! Nu putem rezista mai mult de cinci minute. Luaţi fiecare cîte un tub. Aşa! Acum după mine, spre dreapta!

Îl urmară, şi fiecare avea impresia că se găseşte într-un cazan încins care clocotea. Nu mai vedeau nimic. Înaintau orbeşte în spatele lui Hans Aal, apărut nu se ştie de unde. Din faţă, o dogoare nesuferită îi lovea ca şi pălălaia unui foc uriaş. Bărbatul se opri. Înţeleseră şi, cu repeziciune, scoaseră capacele tuburilor, aşezîndu-le jos pe crusta tunelului încins. Ca din altă lume auziră vocea lui Sinii Teci:

— Afară! Cît mai repede afară!

Făcură cale întoarsă. Mircea, rămas ultimul, ajunse în grotă, neştiind ce să facă. Acum se vedea mult mai bine. Privi în jurul său. Unde dispăruseră ceilalţi? Lîngă el se afla un rezervor neatins.

Respirînd greu, luă în mîini tubul verde. „Sper să rezist" — îşi spuse el şi, grăbindu-se, înotă iar spre dreapta.

---

* *Oamenii constelaţiilor*; de la *sidus* (lat.) = constelaţie şi *anthropos* (gr.) = om *(n.a.)*.

Ajunse la gura coridorului îngust. Ar fi vrut să-şi smulgă casca de pe cap măcar pentru o clipă. Sudoarea îi şiroia pe obraji...

Tocmai atunci observă două umbre ce ieşeau dintr-un tunel alăturat. Auzi vocea unei femei care spunea:

— Mai sînt două. Una trebuie dusă pe galeria principală. Eu mă întorc tot aici. Rezist! Rezist!

„Inna!" — îşi spuse Mircea surprins, recunoscîndu-i vocea.

După scurt timp, fata apăru cu rezervorul verde în mîini. Înota încet, obosită. Se îndreptă spre alt culoar şi dispăru.

Mircea avu o clipă intenţia s-o urmeze, apoi se răzgîndi. „Mai întîi rezervorul"...

Cînd reveni în grotă, era şi mai obosit. Auzea ca de departe zgomotele nefireşti din adîncuri. Îi era sete. Tot timpul nu se gîndea decît la Inna. „Dacă nu va rezista?" Se uită atent în toate părţile. Inna nu apăruse. Porni imediat spre galeria pe unde intrase fata. Nu se zărea nimic! Pătrunse şovăind sub boltă, cu senzaţia că mai are puţin de trăit. Îşi încordă toate puterile. Deodată zări înaintea lui corpul fetei! Inna zăcea cu faţa în jos. Tubul verde, desfăcut, se afla alături. Mircea o ridică pe braţe. Trecu prin grotă clătinîndu-se. Se sprijini ameţit de peretele lucios. Respira repede şi scurt. Porni mai departe. Apoi căzu... Cu ultimele forţe se ridică iar. I se părea că poartă pe braţe plăci de plumb. O greutate insuportabilă îi apăsa creierul. Plămînii parcă nu mai funcţionau... Totul se nărui într-un vălmăşag de lumini stridente, scînteietoare. Mai reuşi să distingă o umbră sau un om care-l privea cu doi ochi mari, adînciţi în orbite. Se clătină şi căzu... O mînă puternică îi înconjură mijlocul şi totul pieri în întuneric!...

Cînd îşi reveni, se afla pe bancheta acvamobilului. Lîngă el era întins trupul Innei. La supapele de siguranţă ale costumelor aveau prinse tuburi mici cu oxigen.

Nyass Umbo îi privea blajin şi prietenos. Numai ochii mari şi negri mărturiseau atenţia cu care urmărea orice mişcare a celor doi pacienţi.

— V-a salvat un „om al adîncurilor"!

— Şi Inna? Ce face? reuşi să articuleze pilotul, gîndindu-se cît fusese de slab.

— Nu te alarma! Ai ajutat-o la timp. Mai staţi cîteva minute. De altfel au fost accidentaţi şi din rîndurile siderantropilor. Unul se găseşte sub îngrijirea mea şi l-am aşezat în celălalt acvamobil. O intoxicaţie...

Inna ridică puţin capul:

— Cine m-a salvat? întrebă ea.

Cosmobiologul arătă spre pilot şi adăugă:

— Mircea, ajutat de o fiinţă subacvatică.

Pilotul, tulburat, o privi o clipă în tăcere.

— Oricare dintre noi... desigur... ar fi făcut la fel! Nu, Umbo?

— Fără doar și poate, întări acesta.

Fata întinse mîna, strîngînd cu putere brațul lui Mircea Vrej.

— Mulțumesc!

Ochii ei mari și albaștri ascundeau tot atîtea taine atrăgătoare ca și „Marea Sudului" *.

Pilotul se ridică ușor amețit, căutîndu-și tovarășii. Nu avusese decît o ușoară intoxicație. În jurul lor domnea o animație neobișnuită. Apa, limpezită de soluțiile colorate și otrăvitoare, căpătase o nuanță verzuie.

Tabloul din jurul său arăta aproape la fel. Sferele luminoase purtate de roboți păreau niște sori miniaturali. În toate direcțiile înotau ființele subacvatice.

Mulate pe corp, transparente, costumele lor aveau suprapuse în față cutii dreptunghiulare cu multe butoane albe și roșii. Pe spate, așezate paralel, existau două tuburi subțiri negre. Casca pornea din dreptul umerilor, se subția spre creștet și de acolo cobora lărgindu-se foarte mult în dreptul feței. Palmele, acoperite cu mănuși albastre elastice, păreau foarte late.

Privirile lui Mircea părăsiră lumea neobișnuită din jur. În acvamobilul celălalt, pe bancheta comodă se odihnea un trup lung. „Accidentatul — gîndi pilotul. Unul dintre ei ne-a salvat!"

Trupul întins pe banchetă nu mai avea costumul de protecție. Masca specială cu care fusese readus în simțiri era așezată alături. O curea lată și albă îi înconjura mijlocul. Cîteva obiecte necunoscute se vedeau ieșind din buzunarele înguste ale cordonului. Mircea se apropie și mai mult. Ciudata ființă îl privea blînd, cu încredere și curiozitate. Sub arcadele drepte, zvîrlite către tîmple străjuiau ochii mari, adînciți în orbite. Corneea dură, străvezie ca un diamant avea reflexe sinilii. Capul lunguieț îi era acoperit cu păr scurt și rar. Deasupra ochilor domina o frunte largă, ușor bombată.

Capul se sprijinea pe un gît scurt, aproape neobservat din cauza mușchilor occipitali foarte reliefați. În locul urechilor, două membrane cartilaginoase coborau spre gît. Ele erau foarte elastice în partea inferioară. Sub nasul aproape turtit, cu o singură fosă, prin care intra apa în respirație, exista gura, dreaptă, formată din două linii subțiri de mușchi. Maxilarul rotund părea că face parte din gît. De ambele părți ale

---

* Conchistadorul spaniol Vasco Nuñez de Balboa a traversat istmul Panama pe uscat în anul 1513. Ajungînd la țărmul Oceanului Pacific, pe care-l vedea pentru prima oară, l-a denumit Mare del Sul — Marea Sudului *(n.a.)*.

laringelui existau două fante prin care apa era expulzată în expirație.

Toracele era bombat și rotunjit în față. Deltoizii, dacă formele acestea rotunde puteau fi numite așa, erau continuați de membrele superioare. Acestea aveau patru articulații, păstrînd totuși armonia cu restul corpului. Cele șase degete lungi și poliarticulate, unite între ele cu membrane subțiri formau un con cu vîrful sprijinit de capătul brațului. Palma aceasta bizară se putea desface ca un evantai. Corpul siderantropului se subția într-o linie elegantă și prelungă, ca și cînd el n-ar fi avut șolduri. Tarsienele și metatarsienele lățite mult căpătaseră forma unor lopeți flexibile. Glezna avea o mobilitate excepțională, ca și cînd astragalul și calcaneul n-ar fi existat. Pe talpa picioarelor se mai puteau observa două ventuze lungi, cu ajutorul cărora, probabil, ființa se putea fixa în poziție verticală. Pielea corpului, de o culoare cafenie-roșcată, avea ciudate reflexe luminescente. Strălucea vag, de parcă o emulsie fosforescentă ar fi acoperit întreaga suprafață a epidermei. Pilotul se gîndi la adaptarea organismelor în condițiile subacvatice, la forța și elasticitatea lor, care aminteau perfect de viețuitoarele marine.

Întinse mîna. Ființa din adîncuri zîmbi. Răspunse cu stîngăcie la gest, scuturîndu-l însă zdravăn pe Vrej. Pilotul salută și voi să plece. Celălalt îl opri. Desfăcu un obiect de la centură, întinzîndu-i-l cu bucurie. Mircea avea în palmă un coral neobișnuit de dezvoltat. Recunoscu imediat forma de papuc a Calceolei sandalina din Devonianul mediu. Acest tetracoral avea un capac natural alb-gălbui ca fildeșul. Fosilă ? Formele dispărute cîndva mai trăiau aici ? Vrej ridică ușor căpăcelul mobil. În interiorul curățat cu grijă se aflau cîteva grăunțe aurii. Străluceau puternic. Plăcut impresionat, Mircea mulțumi, înclinîndu-se. Tînărul rîdea fericit. Din acel moment, pilotul avea să poarte în permanență cu dînsul darul primit de la siderantrop.

Apropiindu-se de gura galeriei, Mircea Vrej a fost întîmpinat de pămînteni, felicitat și îmbrățișat. Igor Svetloum îl opri cu un gest ușor :

— Mulțumesc, tinere ! Mulțumesc ! Cum se simte ?

— Mult mai bine. Cred că va sosi și ea curînd.

Bătrînul rămase pe loc, urmărindu-l cum dispare.

După ce galeriile au fost umplute cu sfere metalice, abisonauții se retraseră iar lîngă vehicule. Erau obosiți. Noii sosiți nu înțeleseseră nimic din toate aceste operații. Doreau să li se explice. La insistențele lor — mai ales că ființele raționale și roboții își continuau munca —, Sinii Teci îi adună în jurul său :

— Ne aflăm într-o lume neobișnuită. Primul dv. contact cu această lume este și el neobișnuit. Să sperăm că aceste

condiţii anormale nu se vor repeta. Pentru ajutor, conducătorii ştiinţifici ai acestei lumi ne transmit multe mulţumiri, sau, aşa cum s-au exprimat ei, „apele oceanului să ne poarte blînd pe braţele lor şi viaţa să ne apere cît mai mult de moarte." Şi acum cîteva cuvinte despre operaţia la care aţi participat. Este a doua explozie vulcanică. S-a repetat în acelaşi loc. Tunelurile au fost construite pentru a se putea interveni cît mai rapid. Lava aduce o dată cu ea gaze, în special bioxid de carbon şi acid clorhidric. O parte din materialul vulcanic se pulverizează în jur. Temperatura apei creşte. Împotriva acestor urmări ale erupţiei, siderantropii au întrebuinţat arme create chiar de natură: microorganismele! În tuburile verzi pe care le-am introdus în galerii sînt culturi de bacterii. Acestea, crescute după metode speciale, se înmulţesc aici în mod uluitor, de cîteva ori pe minut. Bacteriile feruginoase, sulfuroase sau cele care oxigenează hidrogenul pot trăi chiar la temperaturi de 80 de grade. Şi acum să ne imaginăm tabloul: microorganismele se înmulţesc cu repeziciune. Temperatura este învinsă, datorită speciilor termoabsorbante. Elementele solubile sînt asimilate de alte specii şi redate prin procesul de sedimentare a substanţelor precipitate. Toate acestea se petrec în mai puţin de 30 de minute. Sferele negre care au fost introduse în tuneluri conţin un aliaj foarte dur, în care predomină vanadiul. Topindu-se, acest aliaj astupă spărturile pe care prin solidificare le sudează. Iată! Acum sînt introduse în galeria principală mai multe cilindre metalice. Ele vor fi aşezate în peştera mare.

— Parcă ar fi nişte ţevi de tun! exclamă Arno Patterini.

— E o simplă asemănare cu ţevile tunurilor din muzeele noastre. De fapt sînt rezervoare înmagazinînd cantităţi enorme de energie calorică, ce se vor degaja fără explozie. Astfel sînt topite sferele necesare sudării.

— Nu sîntem în pericol? întrebă Doina.

— Pericol? Savantul rîse. Să ne închipuim în ce situaţie s-a găsit Atan Along şi ce posibilităţi de apărare avem noi acum!

De pe gura galeriei nu ieşi decît o soluţie fină, verzuie, care dispăru imediat.

— Şi siderantropii? Nu se putu abţine să întrebe Mircea Vrej, dînd glas gîndurilor care-i frămîntau pe toţi.

— Toate la timpul lor! îl linişti Sinii Teci.

Nyass Umbo urmări şirurile fiinţelor subacvatice care se îndreptau spre navă:

— Natura, cunoscută şi mereu necunoscută! Generaţii întregi au luptat şi vor lupta să-i dezvăluie tainele!

— Nu mai pomeniţi de luptă! Su Mima este gata s-o înceapă. Ei, dar unde-i Su?

Îl căutară cîteva minute. Cînd, în sfîrşit, îşi făcu apariţia, înota în stilul siderantropilor.

— N-am putut să rezist ! spuse el gîfîind. Am luat cîteva lecţii ! Cînd ajungem la suprafaţă, mă voi putea prezenta chiar la primul concurs al rechinilor.

— Gata ! Plecăm ! Luaţi loc în acvamobil ! ne aşteaptă baia, o mîncare bună şi un somn lung, necesar.

Goneau cu viteză...

— Cît este ora ? întrebă Mircea.

— Cinci ! răspunse Inna.

— Acolo, sus, răsare soarele ! Soarele...

CAPITOLUL XII

Siderantropii

Podiumul spaţios şi elegant, pardosit cu cristale triunghiulare albastre şi galbene era aşezat pe marginea primului nivel. Cîte cinci coloane roşii ca sîngele, ciudat răsucite îl împodobeau pe fiecare latură. Ca nişte lanţuri boltite, grupuri de alge se legănau între arcade. Trepte largi şi albe coborau în faţă pînă departe.

— Iată-i ! Vin !

Strigătul lui Su Mima produse agitaţie. Pămîntenii se strînseră la capătul scării.

Un cortegiu impunător venea dinspre oraş. În frunte înotau cu mişcări încete două femei şi un bărbat, urmaţi de cîteva mii de locuitori. Îmbrăcămintea lor, alcătuită dintr-un fel de tricouri perfect mulate pe corp şi terminîndu-se sub genunchi, era viu colorată. Cordoane late le înconjurau mijlocurile.

Cînd cortegiul ajunse lîngă trepte, şase tinere se desprinseră din grup, înotară cu grabă către oaspeţi şi le întinseră cîte un cristal rotund, şlefuit în mai multe faţete. Mircea privi uimit darul. Fiecare faţetă părea o fereastră dincolo de care se mişcau oameni. Era prezentată istoria evoluţiei speciei *homo.*

Cei trei conducători ai cortegiului strînseră cu căldură mîna oaspeţilor :

— *Mni ved Tümgavo !*

— Fiţi bineveniţi pe „Pămîntul Apelor" ! traduseră aparatele.

Siderantropii îşi ridicară braţele deasupra capului, ovaţionînd îndelung. Igor Svetloum le răspunse printr-o înclinare adîncă după vechiul obicei rusesc. Gestul său provocă noi urale din partea gazdelor, cărora abisonauţii le făceau semne prietenoase.

— Sîntem invitaţi în Marea Cupolă! spuse Aal. Vor înfăţişa pentru noii veniţi imagini ale Celei de-a Doua Istorii.

— Ce mai e şi asta? întrebă Su Mima, oprind cinediscul.

— Ce e? rîse Inna ştrengăreşte. O surpriză impresionantă! O adevărată „minune" reală şi concretă, pe care n-o veţi putea uita. Să mergem!

Aproape 800 de acvamobile aşteptau pe marginea balconului. Peste cîteva minute, ele îi transportau pe siderantropi spre oraş.

Drumul dură mai puţin de o jumătate de oră. Vehiculele coborîră în piaţa centrală, acolo unde străjuia clădirea impunătoare a Consiliului ştiinţific.

— Interesant! remarcă Svetloum, ascultînd lămuririle. Ca amfiteatrul „Ţiolkovski" la noi, în Oraşul Caselor Conice.

De cealaltă parte a pieţei se găsea Marea Cupolă, o uriaşă emisferă, sprijinită de pilaştri atingînd 40 m înălţime. Aici, în sala cu o capacitate de 30 000 de locuri aveau loc adunările mai importante ale siderantropilor. La intrarea clădirii, cortegiul se despărţi de pămînteni cu manifestaţii entuziaste.

Tehnicienii Marii Cupole îi conduseră pe aceştia din urmă — cu ajutorul unor ascensoare şi benzi rulante — în amfiteatru. Reprezentanţii ai Consiliului ştiinţific şi conducătorii vieţii publice rămăseseră lîngă abisonauţi.

Nu peste mult timp, filtre negre acoperiră plafonul.

— Cu milioane de ani în urmă, se auzi o voce nevăzută, fiinţele pe care Sinii Teci le-a numit siderantropi se numeau luhi şi vieţuiau lîngă centrul Galaxiei. Planetei lor cu densitate mare, acoperită pe trei sferturi cu apă îi spuneau Luh. Fiinţe acvatice, ei se stabiliseră în apropierea unor insule mărunte şi depărtate între ele.

Lumini puternice se întretăiară pe neaşteptate, dezvăluind privitorilor cabina de comandă a unei rachete cosmice. Un pupitru boltit se întindea în faţă, iar ecranele lui păreau ferestre dincolo de care se agitau flăcări neliniştite. La orizontul foarte depărtat, cerul se contopea cu apa. Mai mulţi luhi stăteau în fotolii gata să mînuiască comenzile.

— Aici se termină Prima noastră Istorie. Centrul sistemului din care face parte Luh trece în mişcarea sa de rotaţie printr-o puternică zonă de radiaţie împînzită de miliarde şi miliarde de meteoriţi. În urma ciocnirii acestei pînze dense de substanţă se strică echilibrul termodinamic al astrului nostru central şi el urmează să sufere schimbări. Prevăzînd aceasta cu mult înainte, luhii au construit astronave care îi vor duce în Cosmos pînă cînd vor întîlni o altă planetă cu condiţii asemănătoare celei pe care o părăsesc.

Pe ecrane apăru un şir de rachete ale cărui margini se pierdeau la dreapta şi la stînga dincolo de zare. În faţă şi în

spate se desluşeau alte şiruri. Corăbiile astrale aveau dimensiuni neobişnuite şi pluteau de-a dreptul pe apă. Totul era dominat de un soare galben, la marginile căruia protuberanţe neregulate se vînzoleau pînă la distanţe enorme.

— Primele rachete decolează. Se vor împrăştia grupate cîte cinci în toată Galaxia, căutînd corpuri cereşti accesibile vieţii. Dacă le vor întîlni, vor lansa apelul convenţional cu ajutorul undelor gravitaţionale. Luhii rămaşi în viaţă se vor îndrepta într-acolo. Grupul nostru de cinci rachete va pleca cel din urmă. Iată, coloana 522 a şi început să-şi ia zborul!

Într-adevăr, navele marelui şir se înălţau una cîte una. Rîndurile din faţă şi din spate dispăruseră. Mai multe lovituri sonore marcară trecerea timpului. Soarele apuse într-un nor sîngeriu.

— În această noapte, planeta Luh va scăpa de sub atracţia soarelui ei, iar forţa centrifugă o va catapulta în spaţiu.

Spectatorii simţiră un şoc puternic.

— Racheta a decolat!

Din cele ce urmau, pămîntenii au aflat multe. Zece generaţii se scurseseră la bordul navelor. Au fost vizitate opt sute de planete şi părăsite toate pe rînd. Imagini ale formelor de viaţă întîlnite acolo se păstraseră pînă azi la Muzeul cosmic şi în operele artiştilor plastici. Două rachete au explodat datorită suprasolicitării. Semnalele pe unde gravitaţionale nu fuseseră încă lansate de nicăieri. Dar supravieţuitorii nu-şi pierdură speranţa. Din centru, unde se găsise planeta Luh, urmară braţul spiralat al Galaxiei pînă aproape de periferie. În momentul acela au întîlnit Pămîntul.

Pentru scurt timp, luminile se stinseră, apoi se aprinseră iar. Spectatorii se aflau într-o altă încăpere a rachetei. Prin ferestre se zărea, printre norii învălmăşiţi, suprafaţa Pămîntului, aşa cum arăta el spre sfîrşitul perioadei neogene.* Trecu în grabă ceea ce avea să devină mai tîrziu continentul european, dar pe care se zărea totuşi Mediterana Occidentală, cu insula Munţilor Apenini, separată de Alpii tineri printr-un braţ de mare şi legîndu-se prin Sicilia cu nordul Africii; apoi se distinse Egeida, între Grecia şi Asia Mică, şi Mediterana Orientală, întinzîndu-se din bazinul viitoarei Viene pînă în stepa kirghiză şi Turkestan. Carpaţii despărţeau în două Marea Sarmatică — Bazinul Panonic la vest şi Pontic la est; Munţii Apuseni apăreau ca o insulă.

— Scoarţa acestei planete, numită de noi Tüm, e încă instabilă. Transgresiuni şi regresiuni ** repetate modifică linia ţărmurilor. Munţii care se ridică din mări vor schimba

---

* *Neogen:* perioada a doua a erei terţiare *(n.a.)*.

** Înaintarea sau retragerea apelor mării datorită mişcărilor pe verticală ale uscatului *(n.a.)*.

și înfățișarea uscatului. Noi nu ne putem stabili lîngă aceste țărmuri. De altfel forța de atracție a lui Tüm e mică, datorită densității și dimensiunilor sale reduse. Nouă ne trebuie presiuni mari, așa ca pe Luh. Spre răsărit, departe, există un ocean larg și adînc. Acolo, pe fundul lui ne vom duce rachetele !

În lumina cenușie a zorilor, Pacificul își purta apele vălurite de-a lungul malurilor sinuoase, pe linia cărora erupeau numeroși vulcani.

Din nou întuneric.

— Doar cîteva zeci de luhi au mai rămas din cîți veniseră. Prima și cea de-a treia navă nu mai existau. Vulcanii de pe țărm au erupt amîndoi în același timp, chiar în momentul cînd navele treceau pe deasupra lor. Bazinele speciale în care se aflau cîteva dintre cele mai interesante specimene ale faunei noastre submarine au putut fi salvate. Dar, din cauza condițiilor nefavorabile, am fost obligați să le redăm animalelor libertatea. Supraviețuitorii noștri, după ce au instalat sus pe *Tüm* * cîteva semnalizatoare cu unde gravitaționale, au hotărît să amenajeze în *gav,** pe fundul fosei descoperite, o așezare. Urmașii lor au numit-o *Tümgavo* * și treptat au mărit-o.

Se succedară construcțiile unei așezări ciudate, case mici, așezate dezordonat.

— Peștera cristalelor ! strigă Mircea Vrej.

Imaginea se schimbă rapid. Pe un platou muntos se ridica un păienjeniș impresionant de cabluri. Cinci emisfere mari, lipsite parcă de greutate se roteau pe axele lor, ocupînd poziții stranii.

— Semnalizatorul ! explică vocea nevăzută.

— Ei, poftim ! Ne-ve-ro-si-mi-lul ! șopti în extaz Su Mima, dîndu-i una cu cotul geofizicianului care parcă nu văzuse și nu simțise nimic.

— Pe uscat și la suprafața oceanului, reluă comentatorul, siderantropii au găsit plante și animale dintre cele mai interesante. Iată cîteva dintre aceste exemplare.

Lîngă spectatori apărură pe rînd Dinotherii, Mastodonți cu patru fildeși, Anchiterii, strămoși ai calului în neogen, Macharoizi cu caninii extraordinari de dezvoltați. Prin arborii pădurilor abundente se legănau turme de Lemurieni pe cozile lor lungi. Ei aveau craniul mic, botul alungit și orbitele laterale. Degetele li se terminau cu gheare.

Acolo sus, la suprafață, existau alte condiții de viață, mai bune, mai îmbelșugate. Luhii au înțeles ce diferențe de neegalat erau între cavitatea lor strîmtă, abia săpată și multi-

* *Tümgavo :* Pămîntul Apelor — așezarea siderantropilor de pe fundul Oceanului Pacific ; *Tüm :* pămînt, continent ; *gav :* apă — în limba luhilor (noțiune fantastică — *n.a.*).

laterale posibilități de dezvoltare a vieții pe țărmurile continentelor.

Ei au construit în continuare centrul lumii lor, Lonlunul, care înseamnă „Lumină de Piatră". Însă ideea evadării din întunericul veșnic al apelor i-a urmărit mereu...

— Iată acum cîteva fragmente din ultima vizită pe care mult mai tîrziu luhii au întreprins-o la suprafață, spuse comentatorul.

Pe ecranele Marii Cupole apărură ruinele instalației semnalizatoare. Funcționase pînă la uzarea bateriilor fotoelectrice. Oare undele gravitaționale au fost captate de luhii rătăciți prin Galaxie ? Apoi în fața abisonauților surprinși păși *Pithecanthropus erectus*, urmașul coborît din copaci al vechilor Lemurieni.

— Acest mamifer a fost întîlnit de noi pe continetul din vestul oceanului în care ne aflăm. L-am cercetat îndelung și riguros, astfel că putem afirma cu certitudine că din el va apărea și se va dezvolta ființa rațională a secolelor viitoare.

„Cît de pătrunzătoare fusese gîndirea siderantropilor ! își spuse Igor Svetloum. Ei au descoperit încă de atunci că animalul care se clătina pe picioare, învățînd să meargă, va cuceri spațiul și timpul."

— Am adus de la suprafață multe animale marine necesare lumii noastre. Am găsit cîțiva dintre peștii transportați cu racheta de pe Luh și care fugiseră după catastrofa de la aterizarea pe Tüm. Peștii se sălbăticiseră complet.

Pe ecrane, Su Mi-ma văzu un pește care-l făcu să strige :

— *Electroferens curiosus !*

— După această ultimă vizită, continuă comentatorul, ne-am adăpostit în Tümgavo cu ajutorul bacteriilor aduse de pe Luh. Peste mii și mii de veacuri, luhii vor reveni cu toții la suprafață.

Cum ? Aceasta este o altă pagină a istoriei noastre.

CAPITOLUL XIII

Două lumi...

— Prieteni ! luă cuvîntul Mircea Vrej. Cu ajutorul inginerului siderantrop Vuys, am făcut o ultimă revizie a abisoscafului. Rezultatele ei sînt nesatisfăcătoare. Motorul din pupă nu mai funcționează. Aparatajul de control ca și teleultrasonul sînt iremediabil stricate. Trebuie să reparăm motorul, căci numai el ne poate asigura forța necesară străpungerii pragurilor bacteriene.

Considerînd că a spus esențialul, Mircea Vrej se așeză. Toate privirile se întoarseră spre cei doi reprezentanți ai

siderantropilor care participau la această discuție. Cel mai în vîrstă dintre ei era Pöyk, președintele Consiliului științific și ilustru om de știință din Lonlun. În ciuda celor 317 ani ai săi, era înalt și puternic; părea și mai impunător în costumul special pe care-l purta, cu masca transparentă plină cu apă. Chiar el propusese ca întîlnirea să aibă loc aici, în vila pămîntenilor, unde spusese că se va simți foarte bine.

Al doilea siderantrop, tînăr inginer, le fusese recomandat ca unul dintre cei mai buni constructori din Tümgavo. Se numea Hoar.

La un semn al lui Pöyk, el se ridică. Părea foarte zvelt, deși avea umerii largi și masivi. Pămîntenii deveniră atenți.

— Prietenilor sosiți de curînd, începu tînărul, cred că va trebui să le dau cîteva informații tehnice asupra construcției lui Tümgavo. Ne aflăm într-un cilindru gigantic, realizat dintr-un aliaj de vanadiu și beriliu, rezistent la temperaturi de 15 000°. Diametrul cilindrului este de 80 km, înălțimea lui de 1 km, iar grosimea pereților de 144 m. În partea superioară se află cele trei straturi de microorganisme, care anulează presiunea apelor oceanului: primul strat are 100 m, al doilea 75 m, iar al treilea 50 m grosime.

— Ne-ar interesa să aflăm, spuse Igor Svetloum, cele mai importante etape ale realizării grandioasei construcții care v-a adăpostit atîtea milenii. Și, cu gestul său obișnuit, își trecu mîna peste chelie.

— Ca să înțelegeți mai bine ce vă voi spune, reluă Hoar, v-aș sfătui să urmăriți această schiță. (Vezi pag. 20.)

După ce au ajuns pe Tüm, strămoșii noștri s-au hotărît să se stabilească în această fosă adîncă, deoarece aveau nevoie de condiții asemănătoare cu cele de pe planeta Luh, deși nici presiunile de aici nu erau suficiente pentru ei.

— Dar de ce au ales tocmai locul acesta? întrebă Doina. Mai există alte fose, și încă în afara Marelui Cerc de Foc al Pacificului.

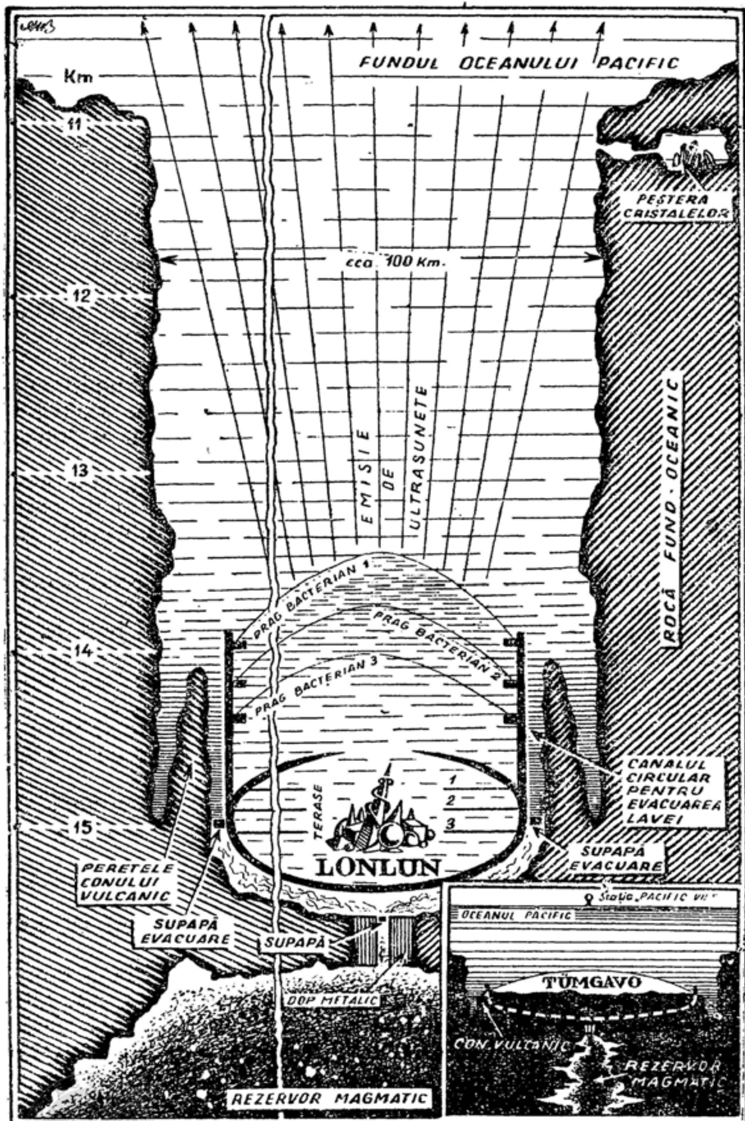
— Vechii luhi însă au căutat anume o asemenea zonă, în care magma să fi ajuns printr-o anumită întîmplare nu departe de fundul oceanului.

— Aha! făcu Patterini. Ca să folosiți energia geotermică?

— Exact!

— Așadar ați avut toate motivele să vă apropiați cît mai repede de un rezervor magmatic!

— Așa e. Numai că înfăptuirea acestui obiectiv a cerut numeroase generații de luhi, căci în calea lor au stat alte mari piedici. În primul rînd, erau foarte puțini. Din această cauză, trebuiau să-și construiască o așezare unde să viețuiască pînă cînd numărul le va fi crescut suficient pentru a putea să întreprindă uriașa muncă de apropiere de materia fierbinte. În același timp, au fost obligați să lupte cu neajun-

FUNDUL OCEANULUI PACIFIC
Km
11
12
13
14
15
PEȘTERA CRISTALELOR
cca. 100 Km.
EMISIE DE ULTRASUNETE
ROCĂ FUND-OCEANIC
PRAG BACTERIAN 1
PRAG BACTERIAN 2
PRAG BACTERIAN 3
CANALUL CIRCULAR PENTRU EVACUAREA LAVEI
TERASE
1
2
3
LONLUN
SUPAPĂ EVACUARE
PERETELE CONULUI VULCANIC
SUPAPĂ EVACUARE
SUPAPĂ
DOP METALIC
REZERVOR MAGMATIC
OCEANUL PACIFIC
TÜMGAVO
CON. VULCANIC
REZERVOR MAGMATIC

surile noului mediu în care trăiau: presiunile insuficiente și existența în apă a microorganismelor dăunătoare vieții și a impurităților în suspensie.

— Cred că Peștera cristalelor a ușurat trecerea strămoșilor voștri peste această primă etapă, inteveni Umbo.

— Da. Acolo și-au creat în mod artificial presiunea necesară și au purificat apa. Deoarece însă numărul lor avea să crească și grota nu i-ar mai fi putut cuprinde pe toți, au fost obligați să caute un alt loc. Astfel, de la Peștera cristalelor au săpat încă cinci kilometri în adînc ca să-și asigure surplusul de presiune și apropierea de rezervorul magmatic. Această gigantică grotă avea să fie despărțită de ocean printr-un plafon gros de 800 m.

— Pe schiță nu se vede acest plafon, spuse Mircea Vrej.

— După cum nu se vede nici galeria care ducea din Peștera cristalelor în imensa excavație de sub plafon.

— De ce a fost nevoie să fie sfredelit un tunel, cînd s-ar fi putut săpa direct de pe fundul oceanului? întrebă Patterini.

— Această galerie a reprezentat de fapt un foarte complicat sistem de filtrare a impurităților.

— Și cum a fost săpată această uriașă cavitate? Doar ați fost puțini la început, se interesă Su.

— Cu ajutorul marilor grupuri de litofage * aduse de pe planeta natală, foarte apropiate de speciile pe care le aveți și voi, ca *Lithodomus, Petricola litofaga* și altele. Pentru a dirija excavarea în direcțiile dorite, pereții au fost acoperiți cu un strat rezistent la acțiunea distructivă a litofagelor.

— În cît timp s-au executat aceste lucrări? întrebă Igor Svetloum.

— În cîteva sute de milenii! răspunse Hoar.

— Și mai departe? Ce s-a întîmplat? întrebă Mircea Vrej.

— Luhii au făcut legătura cu magma, după care și-au construit un nou oraș și au coborît din vechea peșteră aici. O parte dintre aceste întîmplări le cunoașteți de cînd ați vizionat în Marea Cupolă prezentarea istoriei noastre.

— Din filmul vostru, spuse Doina, am înțeles că după ultima vizită făcută la suprafață luhii s-au închis în Tümgavo. De ce? Și cum?

— Strămoșii noștri au elaborat un plan îndrăzneț, continuă Hoar explicațiile. Au hotărît să construiască pentru cei ce aveau să urmeze peste cîteva sute de mii de ani o nouă lume subacvatică. Noi, strănepoții strănepoților lor am terminat aproape ciclul de adaptare la micile presiuni început de dînșii. Prin ce metode s-a putut ajunge la o atît de extraordinară transformare biologică? Cu ajutorul bacteriilor. Bacteriile ne-au ajutat să învingem presiunile oceanului. Cum? Să vă

---

* *Litofage:* mîncătoare de piatră; de la *lithos* (gr.): piatră, *phagein* (gr.): a mînca *(n.a.)*.

explic! Am instalat în partea superioară a cilindrului în care ne aflăm o cupolă de microorganisme care au o structură peliculară cristalină. La trecerea prin masa lor a unui curent alternativ, se produc vibrații. Sub acest prim prag bacterian, generatoare de înaltă frecvență furnizează asociației energie.

— Aha! Liniile luminoase verticale pe care le-am filmat eu la sosire! interveni Su Mima.

— Întocmai! continuă Hoar. Veți întreba la ce folosesc ultrasunetele? Știți, desigur, că noi, atunci cînd turnăm fundația construcțiilor, așezăm betonul cu vibratoarele. Vibrațiile „îndeasă" amestecul, desființînd golurile produse la turnare. Exact același rol îl joacă aici ultrasunetele. Astfel, vă puteți da seama că asociația de microorganisme n-ar fi putut rezista niciodată presiunilor oceanice. Ultrasunetele sînt dirijate în sus pe verticală, așa încît Tümgavo e ferit de acțiunea lor distructivă. Folosirea microorganismelor prezenta pentru luhi o serie de avantaje: se reducea presiunea din lumea subacvatică, ultrasunetele dezagregau plafonul de piatră gros de 800 m care-i despărțea de ocean și atrăgea atenția tümilor asupra „Constelației din ape", cum ați numit voi Tümgavoul. În același timp însă, din pricina efectelor distructive ale vibrațiilor ultrasonore, luhii nu-și mai puteau părăsi cilindrul. Ei s-au închis aici pe deplin conștienți că timp de multe milenii vor fi prinși fără posibilitate de ieșire în mica lor lume artificială.

— Cred că străbunii voștri, spuse zîmbind Svetloum, au fost încredințați că ființele raționale care se dezvoltă pe Tüm vor găsi mijlocul să vină la ei.

— E drept că am ținut seama de această posibilitate. Dar ideea îndrăzneață pe care s-a bazat planul nostru a fost aceea de a urca noi la voi.

— Cum să urcați, îl întrebă uimit Su Mima, de vreme ce nu puteați trece de bariera bacteriilor?

— Ba ar fi putut trece! îl contrazise Patterini. Ar fi fost suficient să întrerupă funcționarea generatoarelor electrice pentru ca emisia de ultrasunete să înceteze.

— Uitați însă că, procedînd astfel, la început ne-am fi zădărnicit adaptarea, iar mai tîrziu am fi distrus întreaga noastră civilizație.

— Și atunci? exclamă Nyass.

— Și atunci am recurs la însăși forța ascensională a magmei, care pînă atunci ne furnizase doar energie. Am calculat în așa fel durata procesului nostru de adaptare, încît magma să ne ridice la suprafață în momentul în care civilizația tümilor va fi ajuns la o înaltă treaptă de dezvoltare.

— Ne-ve-ro-si-mil! rosti de data asta însuși Igor Svetloum, întorcîndu-se spre Arno și Su.

— Neverosimil ?! De loc ! făcu Hoar, care nu înțelese aluzia bătrînului oceanolog.

— E destul de simplu ! Sîntem înconjurați din toate părțile de magmă și, dacă lîngă pereții acestei lumi n-ar exista un strat de bacterii termoabsorbante, temperatura s-ar ridica aici la mii de grade. Între masele fierbinți din interiorul pămîntului și Tümgavo există un dop metalic. În centrul lui, printr-un canal se înalță lava împinsă de marile presiuni. Astfel dirijată, ea ajunge sub fundul rotunjit al „Pămîntului Apelor". Acumulîndu-se aici ridică lumea subacvatică spre suprafață. Dar, pentru a se produce această mișcare, între pereții conului vulcanic și cuirasa cilindrică trebuie să existe în permanență lavă. Totodată, scurgîndu-se continuu în apele oceanului, înalță prin solidificare conul vulcanic al „Constelației din ape". În sfîrșit, o altă cantitate de magmă circulă prin conducta din mijlocul Lonlunului. Priviți schița !

Hoar întinse lui Igor Svetloum desenul. Bătrînul oceanolog îl studie, apoi îl transmise celorlalți.

— Cred că aceste lămuriri sînt suficiente pentru moment, încheie Hoar așezîndu-se.

Luă cuvîntul George Lan :

— Întîlnirea noastră prin spațiu și timp cu siderantropii este semnificativă. Pentru prima dată cunoaștem nemijlocit alte ființe raționale ; astfel avem dovada concretă a unității vieții în Cosmos. Împrejurările ne cer să luptăm pentru stăpînirea stihiilor dezlănțuite. Focul adîncurilor se năpustește împotriva noastră. Cele două explozii constituie un semnal de alarmă. Trebuie să luăm măsuri. De aceea se impune necesitatea legăturii cu „Pacific VII". Abisoscaful „Constelația I" are carcasa protectoare deteriorată. Deși siderantropii pot obține oricînd oberoniul prin transmutații atomice, ei nu au condițiile existente în Cosmos. Iar aliajul de oberoniu al navelor noastre, după cum știm cu toții, este turnat în spațiul extraterestru, la temperaturi foarte scăzute și departe de influența cîmpurilor gravitaționale puternice. Deci ne rămîne o singură posibilitate de legătură cu suprafața : folosirea celui de-al doilea abisoscaf.

Urmă o scurtă pauză.

— Mai aveți întrebări ? Trebuie să trecem la discutarea măsurilor ce trebuie luate, spuse Sinii Teci.

— Da, o ultimă întrebare ! interveni Doina. Pentru ce n-ați putut lua legătură cu „Pacific VII" ?

— Am încercat s-o facem, răspunse Sinii Teci. Prima noastră rachetă, în care se afla mesajul, am trimis-o înainte de străpungerea pragurilor bacteriene. Este vorba de racheta găsită de voi în apropierea „Peșterii cristalelor". Cum a ajuns acolo nu putem ști. Intenția noastră a fost s-o trimitem sus. A doua încercare, cea de acum trei luni, a avut un sfîrșit

tragic! Singurul nostru acvaplan, cu care Zung Tanar și Mart Mund porniseră spre suprafață, n-a mai rezistat vibrațiilor. Știți doar că este deajuns o singură fisură în aliajul protector din oberoniu pentru ca tot ce există în interiorul navei să fie distruș de ultrasunete. Nu mai am nimic de adăugat.

La sfîrșitul acestor discuții, se ridică Igor Svetloum, cerînd cuvîntul.

— Am următorul plan de acțiune: vom repara motorul „Constelației II", pentru ca acest abisoscaf să se ridice prin cele trei praguri bacteriene pînă în partea superioară a craterului. Ar fi fost ideal ca teleutrasonul să funcționeze. Dar aparatul este stricat și nu-l vom putea reconstrui decît în 18 zile. Așa că, după străpungerea pragurilor, va porni spre suprafață un acvaplan, ducînd pe cîțiva dintre noi la „Pacific VII". Aceștia au misiunea să raporteze detaliat despre toate descoperirile făcute, cerînd totodată construirea în serie a unor abisoscafe speciale care să evacueze întregul Tümgavo în caz de pericol. Cred că această întreprindere va fi ușurată prin faptul că am cerut, încă de la venirea noastră aici, ridicarea cu astfel de aparate a „Peșterii cristalelor". După lansarea acvaplanului, „Constelația II" va reveni, căci ne poate ajuta mult în cazul cînd evenimentele se vor precipita. Ar mai rămîne așadar să-i alegem pe cei care vor porni cu acvaplanul. Ce părere aveți?

— Aș propune trei amendamente! se ridică Sinii Teci.

— Anume?

— E deajuns un singur om pentru a prezenta raportul! Apoi, abisoscaful vostru dispune de o rachetă de semnalizare. S-o folosim, închizînd în ea un mesaj. În felul acesta ni se dublează șansele de comunicare dacă se întîmplă un accident. Și, trei, solicit să fiu trimis eu, deoarece sînt conducătorul primei expediții.

— Bine! Să trecem la vot! Cine este de acord?

Lui Sinii Teci i s-a aprobat în unanimitate cererea.

După aceea s-a ridicat Pöyk, președintele Consiliului științific din Lonlun.

— Prieteni, începu el. Fie ca întîlnirea dintre lumile noastre să ducă la crearea acelei civilizații care să cucerească Galaxia pentru toți oamenii existenți în ea!

Consiliul se sfîrși în ropote de aplauze.

Mircea Vrej privi încă o dată spre mulțimea siderantropilor. Sinii Teci se îndreptă spre el.

— Misiunea e grea, remarcă Vrej. De tine depinde reușita ei. Ești emoționat?

— Da. Mă despart cu greutate de voi, de siderantropi...

Svetloum se apropie de cei doi bărbați, consultîndu-și ceasul:

— E-n ordine, Mircea ?
— Am verificat instalațiile. Racheta cu mesajul se află la bord.
— Cît crezi că va dura totul ?
— Vreo două ore.
— Haideți, e timpul !
De la primii pași către scara de acces, rumoarea celor prezenți încetă. Bărbații urcară treptele încet, mai făcură un ultim gest de rămas bun și trapa se închise în urma lor.
În curînd, nava abisală se ridică de pe rampă, luă treptat viteză și se înfipse cu prora învelită de fulgere în bolta largă a bacteriilor.

Peste treizeci de minute, semnalele de alarmă ale Lonlunului au anunțat deschiderea unei noi fisuri în peretele lumii subacvatice. O echipă de intervenție rapidă a fost trimisă din oraș spre punctul amenințat. Dar presiunea magmei făcu imposibilă sudarea rupturii.
Consiliul științific consultat în cea mai mare grabă a indicat evacuarea forțată a materiei fierbinți prin cercul craterului.
După lucrările pregătitoare, lava evacuată brusc în apele oceanului a produs o explozie uriașă, înregistrată fiind și la „Pacific VII".
Măsura a dat rezultate, și pentru un timp invazia lavei s-a oprit.

Abisoscaful plecase de patru ore. Pămîntenii rămîneau în așteptare alături de siderantropi. Peste marea de capete cobora întunericul nopții, difuzînd contururi și îngrămădind umbre. Ici-colo clipeau lumini palide. Și nimeni nu scotea un cuvînt.
Nava ar fi putut veni pe alt drum decît cel de la plecare. Roboții de observație fuseseră răspîndiți pe tot cuprinsul platformei de sub pragul bacterian. Dar roboții nu dădeau nici o știre.
Oceanologul era în aparență calm. Lîngă el se aflau Pöyk, președintele Consiliului științific din Lonlun și Huih, conducătorul echipelor de salvare.
Apoi, deodată, fulgerele albastre clipiră deasupra lor ! „Constelația II" căzu dezordonat prin apă, se răsturnă în apropierea rampei și se rostogoli alături de ea. Dinăuntru ieși un singur om.
Inna Svetloum făcu doi pași înainte !
— Racheta purtînd mesajul nostru a ajuns pînă la stația „Pacific VII" !
Mircea ! Glasul lui Mircea !
— Și Sinii Teci ?

Siderantropii plecaseră de mult. Numai abisonauţii stăteau încă nemişcaţi...

Prin mintea lui Vrej se succedau la nesfîrşit aceleaşi răscolitoare imagini.

...Abisoscaful străpunsese pragurile bacteriene cu succes. Sinii Teci încărcase racheta de semnalizare în acvaplanul cu care trebuia să se îndrepte spre „Pacific VII". După ce-l îmbrăţişase pe pilot a pornit spre camera ecluză.

— Să ne aduci la întoarcere o fărîmă de soare! glumise Mircea. Transmite-le tuturor oamenilor un salut!

Inginerul îi zîmbise cu toată faţa.

Apoi acvaplanul a plecat.

S-a ridicat doar la 40 de metri. A bubuit explozia vulcanului, învîrtejind apele într-o spirală monstruoasă. Legătura între Teci şi abisoscaf se întrerupse pentru cîteva clipe.

Atunci se pare că a fost lovit acvaplanul. A fost lovit aşa de puternic, încît oberoniul s-a găurit. Pilotul a văzut în ecran chipul crispat al celuilalt.

— Mircea, am expediat racheta! Eu... Ultrasunetele! Tu să te gîndeşti mereu la oamenii aceia. La siderantropi. Iar sus... mamei spunei tu ceva... ceva frumos! Şi... auzi? Mai este o fată, Mara Dimov... la Consiliul biochimic. Să-i dai un buchet de garoafe roşii... florile...

Mircea Vrej a aşteptat trei ore să vadă căzînd acvaplanul. Dar el n-a apărut. Şi-l închipui rătăcind prin abisul de întuneric. Carcasa oberoniului pare intactă. Dar înăuntrul ei metalul şi sticla s-au pulverizat.

Pe cristalul auriu şi strălucitor al monumentului, alături de numele lui Zung Tanar şi Mart Mund fusese săpat încă unul: Sinii Teci. Dedesubt era scris: „Au căzut jertfindu-se pentru împlinirile de azi şi de mîine ale umanităţii. Nu vă vom uita, prieteni"!

În jurul treptelor înalte se legănau coloane stranii de alge roşii şi albe...

CAPITOLUL XIV

Întîlnire cu Jules Verne şi H. G. Wells

— S-ar părea, aşadar, că prin secolul al XIX-lea nu s-au făcut cercetări prea importante pentru studierea vieţii subacvatice. Din literatura de atunci ne-au rămas totuşi scrieri care dovedesc interesul faţă de această problemă. Începînd cu contemporanii acelor autori şi terminînd cu noi, nimeni n-a prea dat crezare însemnărilor scrise de ei. Vă veţi convinge că am greşit.

George Lan se opri, întorcîndu-se către membrii „Constelației II" :

— Vă voi arăta un monument neobișnuit !

Trecură de-a lungul unei străzi aproape pustii, după care ieșiră într-o piață largă. Acolo, un soclu în forma unei prisme oblice cu muchiile foarte înclinate purta fixat la baza de sus un bloc de material vulcanic din care ieșea prora unei nave necunoscute. Lipit de prismă, mai mic decît ea, un cub cenușiu susținea o sferă metalică întunecată. Trepte largi înconjurau din toate părțile monumentul. Totul era încadrat de mai multe rînduri de alge pitice, viu colorate, iar o alee se oprea în fața scării.

— Să fiu înghițit de lavă, strigă Su Mima, dacă sculptura aceasta nu reprezintă un submarin ! Frumoasă realizare artistică ! Pînă și niturile cu care se prind plăcile au fost scoase în evidență !

— Eu cred mai degrabă că a fost turnat, și nu sculptat ! se amestecă Doina.

— Bine, dar de unde au luat modelul ? se miră Svetloum.

— Seamănă puțin cu submarinele veacului al XX-lea ! remarcă naturalistul, grăbindu-se să filmeze monumentul sub toate unghiurile.

Intervenția lui Nyass complică și mai mult situația :

— Ar putea fi un submarin scufundat în timpul marelui război purtat împotriva fasciștilor !

— Imposibil ! Cum explici atunci prezența blocului de lavă în care e închistat ?

George Lan zîmbi, luîndu-l pe Svetloum de braț. Urmați de ceilalți, se apropiară de soclul care susținea sfera.

— Priviți acest aparat ! Diametrul lui exterior are aproximativ 4 m. Cele două ferestre rotunde serveau probabil la observații. A mai rămas o lentilă groasă și dură, făcută dintr-o sticlă perfect transparentă, care nu deformează imaginea. Cealaltă lentilă a fost spartă. Pereții sferei sînt din oțel și au o grosime apreciabilă.

— Dar ce reprezintă monumentul ? Aha ! Iată și o placă memorială, spuse Patterini, observînd inscripția de pe prismă. Ce scrie aici ?

— E un epitaf pe care un cunoscut poet siderantrop l-a scris la înălțarea monumentului. În traducere sună cam așa :

„Moartea grea ne desparte !
Fericirea plutește deasupra noastră, departe...
Se aseamănă frunțile noastre —
Cîntul meu nu străpunge apele-albastre".

— În poezie este vorba despre pămînteni ?

— Da ! Despre terantropi. Așa ne numesc urmașii luhilor. Iar acum, Su Mima, citește ce e scris pe submarin !

— „Nautilus“ ! strigă acesta.
— „Nautilus“ ! Submarinul căpitanului Nemo! Așadar a existat ! ? se bîlbîi Patterini.

*

— Nu trebuie să vă pară rău că am insistat să revenim la vilă, le spuse George Lan. Aici veți putea cunoaște mai bine istoria nu atît a căpitanului Nemo, despre care Verne ne-a vorbit detaliat, cît a locotenentului Elstead. Wells, în povestirea lui intitulată „În abis“ pomenește doar de prima incursiune a acestuia pe fundul Atlanticului. Din a doua încercare, Elstead nu s-a mai întors. El a lăsat însă un jurnal, în care descrie toate evenimentele ce i-au provocat moartea. Dar să le luăm pe rînd! În anul 1869, la începutul lunii martie, pe submarinul „Nautilus", aflat lîngă insula Lincoln din Pacific, a murit căpitanul Nemo, al cărui nume adevărat era prințul Dakkar. Acest îndrăzneț cercetător al adîncurilor, care cutreierase cu nava sa perfecționată peste 20 000 de leghe sub mări, a fost înmormîntat de către șase locuitori ai insulei chiar pe aparatul său. Insula Lincoln a dispărut în urma unor repetate erupții vulcanice. Cu același prilej a fost distrusă așezarea unor siderantropi care veniseră mai tîrziu din Cosmos, orientîndu-se după semnalele pe unde gravitaționale.

În timpul cît am stat aici, am aflat odiseea acestor 21 de luhi. Aterizînd pe planeta noastră, i-au căutat pe Tümgavii care se închiseseră în lumea lor. I-au găsit, dar din cauza ultrasunetelor n-au putut pătrunde în cilindru. S-au stabilit atunci lîngă insula Lincoln, hotărîți să se adapteze și ei la micile presiuni, dîndu-și seama că numai la suprafață își vor putea dezvolta mai departe civilizația. În același timp, în decursul a multor generații, au început să elaboreze o metodă de pătrundere prin magmă.

Catastrofa vulcanică ce a urmat, nu numai că i-a distrus aproape cu desăvîrșire, dar le-a întrerupt munca de perfecționare a metodei căutate. După erupție s-au salvat numai 21 de siderantropi, care au pornit cu două abisorachete să ajungă la lumea vechilor luhi. Acestea se întîmplau pe la începutul secolului XX. Pe fundul oceanului au găsit submarinul „Nautilus“ și sfera locotenentului Elstead, ceea ce i-a determinat să presupună că aceste nave sînt construite fie de eventualii locuitori ai Tümului, fie de niște ființe raționale venite din altă lume.

Cînd în sfîrșit au ajuns la „Peștera cristalelor", s-au grăbit să coboare prin tunel, să străbată magma, și să foreze o galerie prin groasa cuirasă a cilindrului. Aparatele le-au adus cu ei.

Această fantastic de dificilă operație le-a reușit. Toți cei 21 de supraviețuitori au putut să-și vadă semenii de care fu-

șeseră despărțiți de ere cosmice și să le predea cele două nave găsite. Dar bucuria revederii n-a fost lungă, deoarece, neducîndu-și pînă la capăt cercetările pentru străbaterea magmei, au avut de suportat efectele nebănuite ale trecerii lor prin lavă.

Au pierit cu toții...

Afară de asta, e de presupus că cele două explozii vulcanice produse recent în zona tunelului au fost cauzate tocmai de această străpungere a cuirasei metalice, a cărei unitate de monolit a fost astfel slăbită.

Îndepărtîndu-se lava care pătrunsese în submarinul adus, luhii au descoperit mulajul perfect al unui om !

Comparînd formele mulajului cu datele păstrate de ei asupra primatelor întîlnite pe Tüm la venire, au dedus imediat procesul evolutiv care dusese la crearea ființei raționale.

Din păcate, de pe „Nautilus" nu s-a mai putut scoate nici un obiect. Sfera însă a păstrat jurnalul îndrăznețului Elstead.

George Lan scoase dintr-un dulap o mapă mică, decolorată și foarte uzată. O deschise cu deosebită grijă, dînd la iveală un carnet subțire, cu filele roase la colțuri. Cîteva foi rupte și mototolite fuseseră restaurate cu atenție.

— Recurînd la amintirile căpitanului Simmons, comandantul crucișătorului „Ptarmigan", și ale altor ofițeri, ca Weybridge, Steewens și Lindley, care au asistat la uimitoarea scufundare a locotenentului Elstead, H. G. Wells a relatat întîmplările acestei scufundări. Ea a avut loc la sfîrșitul anului 1895, puțin la sud e tropicul Capricornului. Elstead coboară pentru a doua oară la 2 februarie 1896. Sfera deteriorată ne dă o imagine clară asupra soartei temerarului locotenent. Jurnalul a fost găsit într-o cutie metalică închisă ermetic. E scris în condiții mizerabile, așa că a trebuit să fac eforturi pentru a-l descifra. Să-i dăm citire :

„...Și nici nu știu dacă rîndurile mele vor fi cunoscute vreodată. Moartea mă pîndește de pretutindeni. Monstrul mă tîrăște cu dînsul, la fel de repede, la fel de necruțător. Îmi voi așterne amintirile după ora la care s-a produs fiecare eveniment mai însemnat.

Am atins fundul oceanului la 9,27. Aparatul Myers funcționa admirabil. Speram să-mi ajungă oxigenul pentru 28 de ore.

9,45... Animalele antropomorfe n-au mai apărut. În jurul sferei treceau numeroși pești necunoscuți. Fundul oceanic era acoperit cu nămol roșu. Spongieri mari și crinoizi eleganți se zăreau din loc în loc. Aprindeam și stingeam lumina, trecînd de la o fereastră la cealaltă.

10,05... Să mă fi înșelat ? Ceea ce am văzut la prima scufundare a fost o simplă halucinație ? Animalele acelea ciudate

ce semănau cu oamenii n-au existat ? Am fost totuși prizonierul lor. Visam ?

10,30... La naiba ! Îndoiala a pus tot mai mult stăpînire pe mine. Mi-am amintit de cartea apărută în 1871 și semnată de Charles Darwin. Era intitulată «Originea omului și selecția sexuală». O nouă teorie care venea în contradicție cu mitul genezei noastre divine...

10,55... Am așteptat zadarnic apariția animalelor mele. M-am gîndit tot mai mult la cele scrise de Darwin : transformarea maimuței în om, adaptarea la mediu, evoluția, selecția naturală... Înseamnă că m-am înșelat, căci animalele întîlnite la primea mea scufundare nu erau oameni. Deși mergeau pe două picioare, aveau coadă ca reptilele. Trăind în mediul acvatic, pentru ce nu înotau ? La ce foloseau clădirile din lemne și oase saturate de apă ? Dar gardurile ornamentate cu cranii omenești ? După principiile lui Darwin ar fi trebuit să existe o logică între evoluția lor ca specie și adaptarea la mediu ! Deci nu le trebuiau case din lemne și nici garduri ornamentate cu cranii !... Clar ! Astea se bat cap în cap ! Hm ! Afurisită viziune ! Cred c-am avut o halucinație...

11,08... A trebuit să părăsesc meditațiile. De cîteva minute apăruse lîngă sfera mea un colos bizar al adîncurilor. Centrele luminoase de pe corpul său îmi dădeau impresia că privesc puntea de comandă a unui cargou. N-am știut ce să fac. Dihania mă privea nemișcată. Aștepta să mă deplasez ? Ah ! De ce n-am declanșat atunci mecanismul de ridicare la suprafață ?! Acum e prea tîrziu să mă gîndesc...

11,45... Colosul, care aduce cu un rechin uriaș, s-a repezit la mine și mi-a dat una cu coada. Am sărit cît colo, ca o minge. Noroc de pernele pneumatice care căptușesc sfera ! Cine știe cîte cucuie mi-ar fi ieșit pe cap ! M-am lovit totuși la un umăr. Monstrul s-a repezit iar la mine. Trebuia să declanșez imediat mecanismul ! Idiot ! ! Curiozitatea științifică mă pierde. Mecanismul n-a mai funcționat...

11,50... Dihania m-a lovit mereu cu coada. La fiecare lovitură, sfera se rostogolea. Cu nasul însîngerat, înjuram mereu. La ce folos ? Ah ! Dacă i-aș fi putut cîrpi una peste bot ! Unde erau «oamenii» mei ? Ce mai bătălie s-ar fi încins ! Și, cine știe, poate mă salvau !...

12,30... Am căzut de mai multe ori în nesimțire. Animalul, tot mai înfuriat, lovea din răsputeri sfera. Am rezistat cu greutate. De cîteva ori, bestia s-a încurcat în funia balastului lungă de peste 100 de picioare.

12,45... Speranțele că voi scăpa s-au micșorat. Balastul afurisit mă ținea pe fundul oceanului. De cîteva ori, funia s-a agățat de înotătoarele încîrligate ale colosului. Nenorocirea a venit în clipa cînd acesta a început să se învîrtească în jurul meu. Funia i s-a încolăcit pe coadă, iar greutățile de

plumb, aruncate în sus și în jos, s-au desprins din sistemul lor. O vergea lungă de un metru a trecut amenințătoare prin fața geamului meu. Am așteptat cu sufletul la gură ca geamul să plesnească în bucăți... Apoi monstrul a țîșnit înainte. Funia derulată cu repeziciune a tras vergeaua de fier, care, aruncată parcă de un vînător dibaci, a străpuns burta bestiei."

— Aha, aha! strigă naturalistul, strîngîndu-și convulsiv pumnii.

— „Bucuria mi-a fost de scurtă durată! Zvircolirile peștelui au mai făcut cîteva vergele să-l înțepe. Funia se încurca și se scurta mereu, trăgînd tot mai aproape sfera în care mă găsesc. Învîrtit, izbit, amețit, mi-am pierdut cunoștința.

15,10... Mi-am revenit cu dureri îngrozitoare de cap. Genunchiul stîng mă arde insuportabil, parcă ar fi sfărîmat. Am aprins lumina. Monstrul mă trage mereu după el, într-o goană amețitoare. E înnebunit, pesemne, de durere sau de spaimă. Pești luminoși apar și dispar imediat. Am impresia că trec noaptea cu trenul prin stații luminate. Zăresc sub mine scutul continental, prăpăstios și degradat. Africa? America? Un perete negru se apropie cu repeziciune. Oare mi-a sunat ceasul?...

Fără veste, totul s-a întunecat în jurul meu. O fisură largă în scutul continental! Mă holbez la stîncile ce fug de sub mine și am credința că nu mai e mult și totul se va sfîrși. Stau acum și scriu aceste însemnări pentru că au început să mă lase nervii și nu pot aștepta la nesfîrșit fără să fac ceva. Dar știu că nimeni nu-mi poate găsi sfera niciodată.

Monstrul înaintează cu o siguranță strașnică. Durerea din picior mă obosește cumplit. Dacă aș urla de cîteva ori, mi-ar mai trece?

Urlu și, într-adevăr, parcă s-a mai potolit. Mă hotărăsc să dorm. Oxigen mai am pentru 22 de ore, dar moartea mă va ajunge mai devreme. E destul să se spargă un geam. Măcar să mă găsească dormind... Îmi leg piciorul cu fîșii din haina albă luată la plecare. Îmi doresc odihnă plăcută și mă instalez mai comod. Somn ușor, Elstead!

Na! Am uitat! Era să las lumina aprinsă!

20,20... M-am trezit ceva mai odihnit, dar într-o căldură îngrozitoare. Abia respir. Aparatul Myers funcționează impecabil. Aceleași stînci negricioase fug pe sub mine. Cîteodată, sfera se lovește de ele. Tresar. Mi-e frică totuși! Mi-e frică de moarte! Halal, locotenent Elstead!

Cît va mai dura oare cursa?

21,00... Au trecut aproape 12 ore de cînd am privit pentru ultima oară echipajul aliniat pe puntea crucișătorului «Ptarmigan». 12 ore de cînd ultima rază de soare a bătut în geamu-

rile sferei, pătrunzînd pînă la mine. Acum cei de la suprafață anunță lumii întregi moartea mea eroică! Eroică?!

În definitiv n-ar fi de loc exclus să-nconjur, datorită remorcherului meu, întreaga Africă, trecînd pe la Capul Bunei Speranțe. Căldura asta sufocantă...

Iar m-am pocnit de o stîncă!"

— Aici, explică George, au fost distruse cîteva pagini. Elstead continuă apoi:

„...corali, recife! N-am greșit deci! Mă găsesc în Oceanul Indian, după ce am înconjurat...

Cred că mi-am pierdut mințile! Nu trebuie să mă mai las păcălit. «Oamenii» de data trecută îmi ajung!

Cum naiba gonește locomotiva mea fără să se oprească, nu știu!

3,45... Mai am oxigen pentru aproximativ nouă ore. Peștele s-a ridicat de cîteva ori la suprafață. N-am reușit să văd nimic, fiindcă era noapte. Trecem pe lîngă aglomerări haotice de roci, ornate cu corali. Un arhipelag poate...

Sînt din ce în ce mai obosit. Oxigenul se împuținează.

7,08... Nu mai pot scrie. Îmi cade creionul din mînă. Am observat că funia s-a mai desfășurat puțin. Mă învîrtesc în toate sensurile...

Trec iar printre pereți abrupți... O izbitură salvatoare...

Mă sufoc... Apa am terminat-o de mult...

11... Sfera se lovește... mai des... Adio! Geamul crapă... Apa... ascund... în cutia met...

Loct. Elst...
din marina... reg... ...tanică"

Tăcerea care urmă fu întreruptă de naturalist.

— Imposibil! Rechinii nu pot ajunge la adîncimi așa mari! Ei coboară doar pînă la 3 500 m. Cred că Elstead...

— Ai uitat de peștii care le-au scăpat siderantropilor? spuse Svetloum.

— Bine, bine, dar că a ajuns în Oceanul Indian nu mai cred!

— Nici n-a ajuns! îl asigură George. Ar fi fost prea mult. De altfel, însuși locotenentul se îndoiește de afirmațiile sale. Faptul că sfera a fost pescuită în Pacific s-ar putea explica prin acțiunea curenților marini.

(Continuare în numărul viitor)

Tiparul executat sub com. nr. 21.321 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire,
muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU

• APRILIE 1962